

פנחס

כא' תמוז תשפ"ד

גליון מס' 438

19:03 :הדלקת נרות:
05:47 :נץ החמה:
20:21 :צאת שבת:
20:55 :צאת שבת ר"ת:

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורגיה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

הלוליינ...

"ובני פלוא אליאב".

כששאלו את ר' מנחם מנדל פוטרפס, אחד מגדולי משפיעי חב"ד, איך הצלחת לעבור את סיביר? הרי הסבל והייסורים שם היו בלתי ניתנים אפילו לתיאור!! הוא ענה להם: באמונה!
כן, אבל איך הצלחת להחזיק באמונה בכאלו מצבים קשים??
סיפר להם ר' מנחם מנדל את הסיפור הבא:
במקום בו שהיתי בסיביר היה ליקוט של הרבה אסירים... יהודים מכל הסוגים, אבל גם אסירים גויים ומשפחותיהם... איפה שאני הייתי ממוקם, היו שני הרים גבוהים, וביניהם בקעה עמוקה מאוד... יום אחד, איזה גוי עלה על אחד ההרים, ותקע שם מוט ברזל... הוא עלה על ההר השני ותקע גם בו מוט ברזל, לאחר מכן הוא קשר בין שני המוטות חבל... הוא נעמד מול כל השבויים ושאל בקול רם: "חבריה, אתם רוצים לראות איך אני הולך על החבל, ועובר מצד לצד?"
ענו לו כולם: "לא, תודה. אנחנו לא מעוניינים לבצע כאן ליקוט עצמות... אם אתה תיפול לבקעה הזו, נצטרך לאסוף את האיברים שלך כמו שעיר המשתלח..."

אבל הוא היה לוליינ, והוא עלה על החבל והלך בין שני ההרים... כולם ראו והתפעלו... לאחר שהוא ירד הוא שאל את כולם: "חבריה, אתם רוצים לראות עוד פעם שאני הולך על החבל?"
כולם ענו לו: "לא תודה, פעם אחת זה מספיק. לא רוצים סיכונים".
אבל הוא בכל זאת עלה בחזרה והלך את כל החבל מהצד השני... אחרי שהוא ירד מההר, הוא פנה לכולם ושאל: "חבריה, אתם מאמינים שאני יכול ללכת פעם שלישית?"
אמרו לו כולם: "אנחנו לא צריכים להאמין... ראינו בעינינו!!"
"אבל האם אתם מאמינים שאני יכול ללכת פעם שלישית?"
ענו כולם: "כן!!"

"אתם מאמינים שאני יכול ללכת גם עם עגלה על החבל?"
"תראה, עגלה זו לא הבעיה, אנחנו לא מבינים איך בכלל אפשר ללכת על החבל... כנראה שמי שיודע ללכת על החבל, גם יודע ללכת עם עגלה... אנחנו מאמינים לך שאתה יכול ללכת גם עם עגלה!!"
"אם אתם מאמינים שאני יכול ללכת גם עם עגלה, אולי אחד מכם מוכן לשבת בתוך העגלה...?"

כמוכן שאף אחד לא רצה... אבל הייתה איזו נערה אחת שהסכימה, והתיישבה בתוך העגלה ברוגע ובלי שום פחד... והוא העביר אותה עם העגלה מצד אל צד...

כולנו ניגשנו לאותה נערה ושאלנו אותה: "איך לא פחדת?! כולנו מאמינים לו שהוא יכול... אבל מאיפה האמונה התמימה שלך?!"
ענתה להם הנערה: הלוליינ הזה הוא אבא שלי...

אמר להם ר' מנחם מנדל פוטרפס: אם אתה יודע שאבא הוא זה שמחזיק את העגלה - זו אמונה תמימה! זו אמונה שהיא מעשית!!
כשאתה רואה דבר מופלא, תזכור ותדע שזה אלי-אב!

שור מועד

"כבשים בני שנה, שניים ליום עולת תמיד. את הכבש אחד תעשה בבוקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערביים".
אומר החוזה מלובלין: 'כבשים' - מלשון כובש כעסו... שיהיה אדם מעביר על מידותיו... כי כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו!
ואם אדם מצוחצח ונקי בלי שום חטא עון ופשע... ממילא הוא נעשה 'בני שנה'... כבן שנה שלא טעם טעם חטא! 'שניים ליום' - קבל על עצמך לפחות פעמיים ביום לכבוש את הכעס... אבל מתי בדיוק לעשות זאת?
לפני שאתה נכנס לבית!
הרי כשאתה בחוץ בבית הכנסת, אתה לא כועס... גם כשאתה הולך לכולל, או לעבודה ונמצא עם החסרים שלך, אתה לא כועס...
כל הבעיה זה שאתה נכנס הביתה עם פנים זועפות... אז פעמיים ביום כשאתה בא הביתה, שחרית וערבית, תכבוש את הכעס ותראה בבית פנים שוחקות!
אתה מגיע בבוקר אחרי התפילה, והבית כמו שדה קרב... אתה שומע את הצעקות כבר בחדר המדרגות...
"איפה הגרביים שלי...?"
"למה קימטו לי את החולצה...?"
ופעמים רבות גם נשמעות שאגות לביאה: "מה?! עוד לא קמתם?! אתם תאחרו ללימודים!!!"
עזבו את הבושות בצד, תנשמו עמוק, ותיכנסו לבית עם חיוך וקראו בקול גדול: 'בוקר טוֹוֹוֹב! איזה יופי שקמתם!!'
וגם כשאתה חוזר מותש בערב, אתה שומע את הילדים רבים כבר מהרחוב... אתה פותח את הדלת, ומגלה שאתה בעצם גר במלונה... ספגטי מרוח על הקירות, עצמות של עוף זרוקות על הרצפה, ערימות של כביסה על השולחן, והתינוקות מורחת עליהם ממרח שוקולד...
כבר שכחת מערב פסח באיזה צבע הרצפה שלך... במקום להתחיל להשתולל, תשתה כוס מים קרים ותנסה להירגע... אל תצעק, אל תכעס ואל תיראה כמו שור זועם שנכנס לאצטדיון... תהיה כבש... כבש תמים!
תחייך, דבר ברוגע ותנסה להשרות רוגע ולהחזיר את השלום... ואז מה...?
תזכה ל'תמימים', שלא תבוא לידי גאווה שזה המום הכי גדול! וחוף מזה תזכה גם ל'עולת תמיד', שתעלה תמיד למעלה למעלה ולא תהיה יורד, כי ע"י הכעס מסתלקת הנשמה...

הפינה הרגישה

"ויאמר ה' אל משה ואל אלעזר בן אהרון הכהן, שאו את ראש כל עדת בני ישראל..."

כשאדם עובר ליד הגדר של הפרדס, הוא רואה רק את הקיר... אבל אם הוא גבוה, הוא יכול לראות שמהצד השני של הקיר, יש כל מיני אשכוליות ותפוזים, תפוחים ואגסים, וכל מיני מעדנים... אומר החפץ חיים: יש אדם שנקלע למצב שהוא רואה רק קיר... הוא רואה שכל החיים שלו שחורים משחור, עולם חשך בעדו...

אבל אם הוא טיפה מרומם מעם, הוא בעל בטחון והוא קצת מרים את הראש למעלה, הוא רואה את הצד השני של הקיר... הוא רואה שכל מה שעובר עליו - הכל לטובה ולברכה!

פעם היה איזה בחור אחד שהתייתם מאביו... הוא ידע שאבא שלו השאיר לו הרבה מאוד כסף, אבל הוא לא ידע איפה... מה עושים?

אחרי השבעה הוא התחיל לבדוק איפה יכול להיות שאבא שלו החביא את כל הכסף... הוא התבונן על הרצפות בבית, לנסות ולהבין אולי זה נמצא מתחת לאחת הבלטות... ולפתע הוא הבחין בבלטה אחת עקומה...

הוא אמר בלבו: אבא שלי לא היה אדם עקום... אין זה אלא כי הכסף מסתתר כאן!

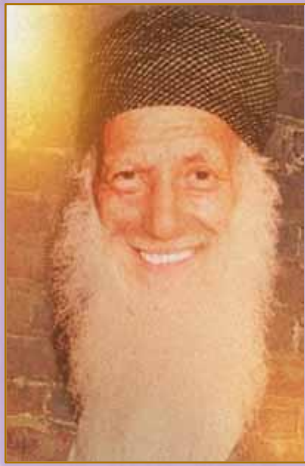
הוא הרים את הבלטה וגילה את כל הכסף שאביו צבר והחביא... בזכות מה הוא הגיע אל הכסף?

רק בזכות שידיעה שאבא שלו לא עושה דברים בצורה עקומה!!!

אם אדם יודע שאבא שלו בשמיים לא עושה דברים עקומים...! הוא לא עושה דברים משונים...! אל אמונה ואין עול! צדיק וישר הוא! אז ממילא הוא יודע שכשהוא רואה שהעסק לא הולך בצורה ישרה... שם טמון מטמון עצום ורב! אם רק תחכה קצת, אם טיפה תתבונן, אתה תראה ששם האוצר נמצא!

צדיקים

רבנו יצחק גבירא זצ"ל

רבינו היה בעל רוח הקודש ובעיניו היה חוזה למרחוק את אשר קורה ויקרה ואף היה אומר זאת למי שהיה צריך. לילה אחד, לאחר שעסק בלימוד התורה וערך תיקון חצות, העיר את בנו ר' דוד ואמר לו: "עלינו ללכת למקום פלוני". שאלו בנו: "על מה ולמה כל הבהלה הזאת?" השיבו הרב: "כעת עלינו ללכת". לאחר הליכה ממושכת הגיעו לאחד הכפרים. במרכז הכפר הייתה קבוצת יהודים המתגודדים סביב פר גדול ומנסים להרביצו ולשחטו. כשראו את הרב ובנו, קראו להם לבוא לעזרתם. אמר להם הרב: "פנו הצידה ועיזבו את הפר". לפתע קרב הפר לצדיק. הרב ליטפו ומיד הוא נרגע ורפץ על הארץ. שחט הרב את הפר ולאחר מכן חזרו הרב ובנו לביתם.

בשנת ה'תש"ט עלו יהודי קהילת סווד לארץ ישראל, ובראשם רבינו. שיירת העולים יצאה לדרך כשהרב רוכב על גמל ולצידו מונחים ספרי קודש. בדרכס הגיעו להר גבוה ותלול הנקרא 'עקבה'. כשהגיעו לראש ההר, מעד הגמל ונפל עם הרב לתהום. אנשי השיירה עצרו את נשימתם, וסברו כי לא יזכו לראות שוב את רבם. והנה כשירדו לתחתית ההר לראות מה עלה בגורלו של הרב, לא האמינו למראה עיניהם. הם מצאו את הרב יושב על הארץ, בידו ספר והוא הוגה בתורה, כשהוא בריא ושלם. ולהבדיל הגמל נעשה אברים אברים.

היה זה ב"א לחודש תמוז ה'תש"י, אז ציווה רבינו את קרוביו בצוואתו: "רצוני להיקבר כאן בגבעה מול ביתי", וכדברו הצביע אל תחת עץ החרוב הגדול ואמר: "עוד תעזבו כאן והוא יהיה הסימן שלכם", כסימן שיקיימו את דבריו ולא ייהררו אחריהם, הודיע כי ייקבר בערב שבת בן השמשות ובזמן קבורתו ירד גשם למרות שזהו חודש תמוז. עוד הוסיף לזרזם לגמור הקבורה לפני שבת. באותו מעמד הכין רבינו את רעייתו כי תשעים יום לאחר הסתלקותו תתבקש גם היא לישיבה של מעלה. ואכן כאשר אמר כך היה.

מצבת הצדיק היתה מוסתרת שנים ותושבי המושב, עולים מכורדיסטן, לא ידעו על הצדיק הטמון ומגן עליהם. חלקת הקבר היתה מאחורי בתים וללא מצבה, שורת אבנים הקיפו סביב את הציון ועליו גדלו עשבים שהסתירו את קיומו. על אותה תקופה סיפרו פועלים שהתבקשו לחרוש את האדמה באותה חלקה בה היה הציון הקדוש, והנה כאשר התקרב הטרקטור לקבר הצדיק, שמע הנהג קול הקורא בשמו. הוא פנה לראות מי הוא זה אך לא ראה איש. הלה נחרד ולא הסכים לעבוד. מחליפו בעבודה החליט להתעלם ולהמשיך כאילו לא אירע דבר, והנה שוב מופיע הקול הקורא לו בשמו, אף הוא נעצר וחיפש ולא מצא איש והמשיך בחפירה, אז קרא אליו הקול ואמר: "אלו הם ארבע אמות שלי. אל תתקרב!" באותו הרגע התהפך הטרקטור והחל עולה בלהבות, אך הנהג הספיק לקפוץ ולהימלט כל עוד רוחו בו, ויהי הדבר לפלא.

לתושבי שכונות בית זגן, קרית יובל והסביבה:
יש לכם ברית מיכלה בשבת קודש?
אזכרים שלומדים יום שלם, זכאים למלגה כפולה לזרית מיכלה
שתיערך בשכונות הנ"ל בצאת קודש,
ע"י המוהל עמרם דהוקי 0548-488555